

**Muntag Lőrinc – Tandori Dezső:
Arany közép**

Ha én, egészen finoman,
elmondanám azt, ami *van*
velem, a puszta szavakat
lefordítanák „gazdagabb”
értelmük tág köre szerint,
és csak ott tartanék megint,
mielőtt egész finoman
elmondtam, velem ami *van*.

Ha elmondom, mi *nincs* velem,
az úgy kevés, hogy: mímelem;
nincs róla tapasztalatom,
csak a szavamat hallatom,
és akkor joggal vélhető
annak, aminek érthető,
oda a belső védelem,
ha azt mondom, mi *nincs* velem.

Ez is így mind: ilyesmi csak,
két-szűnő-végpont-közt-szavak,
két szűrőn át homály fakad,
és ahhoz, ami fennakad,
kedv visszatérni nincs... Talán
e nincs-előbb, e nincs-után
indít el annak a nyomán,
ami mégis, egyáltalán.

Így hát, egészen finoman –
(Kezdeté van és vége van.)

Andorka Péter: Két liturgikus ének

I. Laudate Dominum
Psalmus 117 (116)

Laudate Dominum omnes gentes,
Laudate Dominum omnes populi!

Quoniam confirmata est super nos
misericordia eius,

et veritas Domini manet in aeternum!

Alleluja!

II. Adoro Te devote

Adoro Te devote latens Deitas,
Quae sub his figuris vere latitas!
Tibi se cor meum totum subjicit
Quia Te contemplans totum deficit.

Jesu! Quem velatum nunc aspicio!
Oro fiat illud quod tam sitio!

Ut Te revelata cernens facie
Visu sim beatus Tuae gloriae!

Amen.

I. Dicsérjétek az Urat...
117. zsoltár (116)

*Dicsérjétek az Urat minden nemzetek,
Dicsérjétek az Urat minden népek!*

*Mert megerősítettett mirajtunk
az ő irgalma*

és az Úr igazsága örökké megmarad.

Alleluja!

II. Imádlak és áldlak

Imádlak és áldlak, Isten, rejtelem!
Ki e színek alatt titkon vagy jelen.
Szívem neked teljesen átadja magát,
Mert veled időzve elveszti magát.

Jézus, kit csak rejtve szemlélhetek itt,
Mikor lesz, hogy szomjas vágyam
jóllakik?

Add, hogy fátyol nélkül nézve arcodat
Leljem szent fényedben boldogságomat!

Ámen.

Andorka Péter: Fehér László balladája

(népi szövegek)

Fehér László lovat lopott
A fekete halom alatt.
Hatot fogott suhogóra
Görcz városa csodájára.

„Kocsisom, fogj be hat lovat,
Tégy fel egy véka aranyat,
Kiszabadítom bátyámat!

Bíró, bíró, Horvát bíró,
Szabadítsd ki a bátyámat,
Adok egy véka aranyat!”

„Nem kell nékem az aranyad,
Csak hálj vélem egy éjszaka!”

Fehér Anna nem nyugodott,
Felszaladt a vasajtóra.

„Bátyám, bátyám, Fehér László,
Aluszol-e, vagy nyugodol?”

„Se nem alszom, se nem nyugszom,
Húgom, rólad gondolkozom.”

„Bátyám, bátyám, Fehér László,
azt mondta nékem a bíró:
Kiszabadul bátyád még ma.
Háljak véle egy éjszaka.”

„Húgom, húgom, Fehér Anna,
Ne hálj véle egy éjszaka,
Szüzességedet elveszi,
A bátyádnak fejét veszi!”

„Aluszol, te Fehér Anna?”
„Se nem alszom, se nem nyugszom,
Csak a sok lánccsörgést hallom.”

„Aluszol, te Fehér Anna?”
„Se nem alszom, se nem nyugszom,
Csak a sok kardcsörgést hallom.”

„Aluszol, te Fehér Anna?”
”Nem aluszm, nem nyughatom!
Csak a sok puszkaszót hallom!”

„Elaludjál, elnyugodjál,
a bátyádnak vége van már.”

„Bíró, bíró! Horvát bíró!
Lovad lába megbotoljon,
Tégedet a földbe nyomjon!

Tizenhárom szekér szalma
Rohadjon el az ágyadba,
Tizenhárom doktor keze
Fáradjon ki sebedbe!

Tizenhárom esztendeig
Nyomjad az ágyad fenekit,
Tizenhárom sor patika
Ürüljön ki a számodra!

Mosdóvized vérré váljon,
Kendőruhád lángot hányjon!

Téged Isten meg ne áldjon!”